

„Ježíš Kristus včera i dnes tentýž jest, i na věky.“
(Žid.13:8)

OBĚŽNÝ DOPIS

prosinec 2015

Velice srdečně vás všechny zdravím slovem ze Sk.26:22:

„Ale s pomocí Boží ještě až do dnešního dne stojím, vydávaje svědectví i malému i velikému, nic jiného nevypravuje, než to, což proroci a Mojžíš zvěstovali, že se mělo stát.“ Amen! Stalo se to, zvláště při prvním příchodu Krista, když se naplnilo více než sto proctví, a děje se to nyní, když se plní ta poslední zaslíbení.

My víme, že Bůh má spásný plán, který předpověděl skrze Svě proroky, a naplňuje ho ve dni spásy, ve kterém žijeme: „**Poněvadž pak Pán zástupů usoudil (pojal plán), kdo to tedy zruší? A ruku jeho vztaženou kdo odvrátí?**“ (Iz.14:27).

Pavel měl povolání (Sk.9), a tím také přímou odpovědnost před Bohem, kterou ve všech svých dopisech vyjádřil. Tak jak on mohl říci: „Neboť jsem nezmeškal zvěstovat vám všeliké rady Boží“ (Sk.20:27), tak také nám je v tomto čase nově předkládán z povoláních úst celý spásný Boží plán a zjeven skrze Ducha Svatého.

Podle Božího zaslíbení jak ve Starém tak i v Novém Zákoně (Mal.4:5; Mat.17:11), poslal drahý Pán proroka před Svým příchodem jako nebeský Ženich, aby ve Svě Církvi znovu všechno napravil a uvedl ji do původního stavu.

Pozorujme ten biblický vzor božského povolání a poslání:

Mojžíš mohl říci: „Ten JÁ JSEM poslal mne k vám“ (2.Mo.3:14), neboť Pán sám k němu mluvil: „... pošlu tě k Faraonovi (do Egypta)!“ (2.Mo.3:10-12; Sk.7:34).

Izaiáš na otázku Pána: „Koho mám poslat?“, odpověděl: „Zde jsem, pošli mne“ (Iz.6:8). Jeremiášovi On řekl: „Neříkej, dítě jsem, nýbrž k čemukoli tě pošlu, jdi, a vše, což přikáži, mluv“ (Jer.1:7).

Pán dal Pavlovi pokyn, aby se vydal na cestu: „Jdi, neboť Já tebe pošlu k pohanům“ (Sk.22:21). „... abys otvíral oči jejich“ (Sk.26:17-18). To se stalo skrze to zvěstování.

V Jan.13:20 Pán Ježíš zdůrazňuje: „Kdo přijímá toho, koho bych Já poslal, Mne přijímá; a kdo Mne přijímá, přijímá toho, který Mne poslal.“ V Jan.20:21 řekl zmrtvýchvstalý Pán Svým učedníkům: „Jako Mne poslal Otec, tak i Já posílám vás.“

ON sám jako Syn člověka vydává od Jan.4:34 až k Jan.17:8 svědectví o tom, že byl poslán.

S odvoláním na Svůj příchod řekl Pán v Mal.3:1: „*Hle, Já posílám anděla Svého, který připraví cestu před tváří Mou ...*“, a v Mal.4:5: „*Hle, Já pošlu vám Eliáše proroka ...*“

Bratr Branham se ve svých 1200 kázáních ohledně jeho poslání asi celkem dvěstěkrát odvolal na Mal.4:5, kde sám Pán řekl: „*Hle, Já pošlu vám Eliáše proroka, první nežli přijde den Pánův veliký a hrozný*“. Toto biblické místo se v našem čase naplnilo. Skrze zaslíbenou službu mělo být navraceno všechno, co v učení a v praxi původně v církvi bylo; tak to Pán potvrdil v Mat.17:11: „*Eliáš zajisté přijde prve a napraví všechny věci.*“

Jan Křtitel také věděl, které Boží slovo se vztahuje na něho. Proto mohl říci v Jan.1:23: „*Já jsem hlas volajícího na poušti: Spravte cestu Páně, jakož pověděl Izaiáš prorok*“ (Iz.40:3). V Mat.11:10 Pán Ježíš sám zařazuje jeho službu: „*Tento je to zajisté, o němž psáno (Mal.3:1): Hle, Já posílám anděla svého před tváří tvou, kterýžto připraví cestu tvou před tebou*“

V tomto výkladu se nejedná o služby, které Bůh postavil do církve, totiž apoštoly, proroky, pastýře, učitele a evangelisty, ani o starší nebo diákoný, také ne o dary Ducha v církvi, ale jedná se o poslední poslání, poslední zvěst, která musí být zvěstována nejen v lokálních sborech, ale v celém světě, aby církev Ježíše Krista byla uvedena do svého původního stavu.

Tak jistě jako mohl svědčit Jan Křtitel: „*... ale ten který mne poslal křtít vodou, ten mi řekl ...*“ (Jan.1:33), tak jistě mohl bratr Branham svědčit, co mu 11. června 1933 bylo řečeno: „**Tak jako Jan Křtitel předcházal prvnímu Kristovu příchodu, tak budeš ty poslán se zvěstí, která bude předcházet druhému příchodu Krista!**“ On mohl vydat svědectví o přímém poslání a také o nadpřirozeném prožití 7. května 1946, když byl do služby ustanoven. Anděl, který vstoupil v nadpřirozeném světle do místnosti, stál před ním a řekl: „**Neboj se. Jsem k tobě poslán z přítomnosti všemohoucího Boha!**“ On mu dal pokyny a mimo jiné řekl: „**Jako Mojžíšovi byla dána dvě znamení, tak i tobě budou dána dvě znamení ...**“ Byla to nadpřirozeně potvrzená služba skrze mimořádné uzdravování nemocných. Divy uzdravování měly upoutat pozornost lidí na Boží přítomnost a na zvěst, kterou měl přinést.

O zvláštní službě bratra Branhama jsme již často mluvili a psali. Jako očitý svědek mohu potvrdit, že Bůh ho v našem čase použil jako evangelistu a proroka jako nikoho jiného, pozhnal a to slovo potvrdil. Ale nyní už nejde o období v letech 1933-1946 nebo 1946-1965, kdy tento Boží muž se stal známým po celém světě skrze zvláštní probuzenecká a uzdravovací shromáždění, která se konala ve 12 zemích. Nyní se jedná o ten obzvláštní časový úsek, v němž my žijeme. Bůh, který učinil Svůj spásný plán již od věčnosti, jej provádí až do konce podle Svě vůle.

Služba Jana Křtitele skončila pro nás nepochopitelným způsobem, když byl st'at (Mat.14:1-12). Bratr Branham podlehl 24. prosince 1965 zraněním utrpěným při auto-

nehodě, kterou 18. prosince 1965 způsobil opilý mladý řidič. Bůh nedělá žádnou chybu. Ať to můžeme chápat nebo ne, očividně byla služba bratra Branhama ukončena, ale vyvolání a příprava Církve-Nevěsty ještě ne. Ta zvěst musela být nejprve nesena do celého světa a dosažen všechen lid, jazyky a národy.

Jak On vede, chci Mu následovat

Stále znovu jsem především sloužícími bratry dotazován, kdy a jak jsem poznal bratra Branhama, a která prožití byla pro mne nejdůležitější.

V letničních shromážděních letničního sboru Elim bratra Paula Rabe v Hamburku Bachstrasse, promlouvali roku 1949 známý kazatel David DuPlessis z Jižní Afriky a jeden muž z Los Angeles, USA jménem Hal Herman, který se modlil za nemocné. Od něho jsem poprvé slyšel jméno William Branham ve spojitosti se zvláštním darem uzdravování.

Roku 1951 jsem se účastnil shromáždění ve Svobodném letničním sboru v Hamburku na Eimsbütteler Strasse u kazatele Oskara Lardona. Tam také mluvil Američan původem z Německa, žijící v New Yorku, Hans Waldvogel a Američan původem ze Švýcarska Richard Ruff, kteří taktéž Williama Branhama kvůli jeho zvláštnímu daru uzdravování a vidění zmiňovali. Tehdy se všude, do celého světa, rozšířilo uzdravovací hnutí, které začalo Williamem Branhamem.

Roku 1953 jsem dostal od Alberta Götze, zakladatele „Mehr-Licht-Verlag“ v Hamburku, německé vydání knihy „William Branham - muž Bohem poslaný“. Autorem byl Američan Gordon Lindsay z Dallasu, v Texasu. O čem tam bylo psáno, to na mne velmi zapůsobilo.

Když jsem se dozvěděl, že William Branham 12.-19. srpna 1955 bude mít zvláštní shromáždění v Karlsruhe, bylo mi jasné, že se jich musím zúčastnit. Tam jsem se sám stal poprvé očitým svědkem jeho mocné služby. Co se stalo v prorocké službě našeho Pána, to se opakovalo před našima očima. Tak jako On mohl říci Natanaelovi: „*Prve nežli tě Filip zavolal, když jsi byl pod fíkem, viděl jsem tebe*“, a Petrovi, když se s ním poprvé setkal: „*Ty jsi Šimon, syn Jonášův*“ (Jan.1:), nebo té ženě u studny, co bylo v jejím životě (Jan.4) atd., tak to se stalo v prorocké službě bratra Branhama: Při modlitbě za nemocné viděl bratr Branham o osobě, za kterou se modlil, ve vidění věci, které nemohl vědět. Když řekl, co viděl, byla víra nemocné osoby tak posílněna, že odtud šla uzdravená. Při tomto prorockém daru vidění se odvolával na Jan.14:12: „... *skutky, které Já činím, i on činit bude*“ a především se odvolával na Jan.5:19: „*Nemůže Syn sám od sebe nic činit, jediné což vidí, že Otec činí.*“ Syn člověka, Ježíš Kristus, byl zaslíbený Prorok (5.Mo.18:18). ON viděl ve vidění to, co se týkalo těch, ke kterým mluvil.

Všichni jsme byli přemoženi mimořádnou, nadpřirozeně potvrzenou službou, neboť před našima očima byli slepí vidoucí, hluchí mohli slyšet, ochrnutí chodit. Ježíš Kristus se projevoval jako Tentýž jako tehdy, když na Zemi putoval (Žid.13:8). Od prvního shromáždění jsem věděl, že toto je muž Bohem poslaný, neboť nikdo nemohl činit, co se tu dělo, jedině, že by byl Bůh s ním. Přirozeně jsem měl přání, tohoto Božího muže osobně poznat.

V pondělí 15. srpna 1955 jsem k tomu měl příležitost. Takovou pokoru a srdečnost jsem ještě nikdy předtím neprožil! Když jsem stál v hale hotelu nedaleko recepcce, přišel do haly bratr Branham, podíval se na mne, pravou ruku trochu vztáhl ke mně a řekl: „Ty jsi kazatel evangelia; tvoje žena stojí tam u vchodu.“ Až potom došlo ke stisku ruky a krátké rozmluvě. Toto prožití na mne udělalo tak hluboký dojem, že jsem chtěl s tímto Božím mužem zůstat ve spojení.

Proto jsem v červnu 1958 využil příležitosti, účastnit se velké konference »Voice-of-Headling« (Hlas uzdravování) v Dallasu, v Texasu. V dopoledních a odpoledních shromážděních mluvili někteří světoznámí evangelisté, večer byl hlavním řečníkem bratr Branham. Viděl jsem ten rozdíl a bratra Branhama jsem před jedním shromážděním oslovil. Chtěl jsem vědět, oč se jedná v jeho službě, která se od ostatních lišila. On odpověděl: „Mám zvěst, kterou musím přinést.“ Na konci rozhovoru řekl: „Bratře Franku, ty se s touto zvěstí vrátíš do Německa.“ Dva roky předtím jsem se vystěhoval se svou ženou a dětmi do Kanady, koupil jsem dům a chtěl jsem tam natrvalo zůstat. Ale jeho slova jsem přijal jako TAK PRAVÍ PÁN. Tedy jsme se už příštího srpna vrátili do Německa. Bratr Branham mě ještě během rozhovoru v Dallasu prosil, abych zašel za bratry Leo a Gene, kteří pořizovali magnetofonové záznamy. Od nich jsem dostal pět magnetofonových pásků a nechal jsem jim svou adresu. Na začátku kázání „Chtěli bychom vidět Ježíše“ z 12. června 1958 se bratr Branham zmiňuje o naší rozmluvě: „Zrovna předtím mě objal jeden muž z Německa. Tam jsme měli průměrně deset tisíc obrácení každý večer, padesát tisíc v pěti večerech.“

Od té doby mi byly všechny magnetofonové pásky bratra Branhama posílány. Tak jsem mohl tuto službu bez přerušení následovat až do konce. V prosinci 1959 jsem začal v malém modlitebním kroužku v Krefeldu ta kázání překládat. 28. listopadu 1963 řekl bratr Branham ve shromáždění: „**Služba s magnetofonovými pásky je celosvětová. Míním, že je to způsob, jak Bůh tu zvěst nechá pronikat do pohanských zemí. Tam jsou překládány. V Německu ty magnetofonové pásky berou do shromáždění, kde se sejdou stovky lidí. Nasadí si sluchátka a potom se ta příslušná páska přehrává. Tak kazatel stojí před stovkami lidí a předává, zatímco já mluvím, totéž ve své řeči dále ...**“

Ta nejdůležitější prožití

Zvláštní prožití z 2. dubna 1962 o mém povolání a poslání je všem známé. Kázal jsem již od roku 1952, neboť jsem se k tomu cítil být povolán. Ale onoho dne jsem slyšel ten všechno pronikající, příkazující hlas Páně vyslovující následující slova:

„Můj služebníku, tvůj čas pro toto město brzy uplyne. JÁ tě pošlu do jiných měst zvěstovat Mé slovo.“

Namítal jsem: „Pane, nebudou na mne slyšet, neboť mají všeho v plnosti a žijí v přepychu a v luxusu.“

Na to Pán odpověděl: **„Můj služebníku, přijde čas, kdy na tebe budou slyšet. Obstarejte si pokrmy a potraviny, neboť přijde velký hlad. Pak budeš stát uprostřed lidu a rozdávat pokrm ...“** Následoval příkaz: **„Můj služebníku, nezakládej žádné lokální sbory a nevydávej žádný zpěvník, neboť je to znamení denominace.“**

Protože byly jmenovány přirozené potraviny, jako brambory, mouka a olej, tak jsme opravdu ve sklepě uskladnili potraviny. Počítali jsme s velikou katastrofou, neboť to byl čas Berlínské krize, Kubánské krize a vrcholila Studená válka. V srpnu 1961 byla postavena Berlínská zeď a ve Východním a Západním Německu, ano, v celé Evropě, bylo napětí, co ještě přijde.

Když uplynuly měsíce a žádný hladomor nenastal, dostal jsem se do velké vnitřní tísně a již jsem nechtěl kázat. V listopadu jsem zavolał bratru Branhamovi, a naléhavě jsem ho prosil o rozhovor. Došlo k němu v pondělí 3. prosince 1962 za přítomnosti dvou bratří, Freda Sothmana a Bankse Wooda. Seděl jsem u stolu naproti bratrovi Branhamovi, a mohl jsem poznat, že viděl vidění, při němž se mu trochu přivřelo pravé oko. Přitom opakoval přesné znění slov mého povolání. Potom mi vysvětlil, že se nejedná o žádný pozemský pokrm a hladomor, jak jsem se domníval, nýbrž o zaslíbené slovo pro tento čas - ten duchovní pokrm, který jsem měl uložit.

V kázání 1. dubna 1962 mluvil o tom, že mu bylo přikázáno, v Jeffersonville uložit pokrm. To se stalo skrze kázání, která byla zaznamenávána na magnetofonové pásky. Proto mi bylo každé kázání posíláno. Řekl mi také, že s rozdáváním pokrmu - ne s kázáním slova - mám počkat, až dostanu k tomu ten zbytek, který k tomu náleží. Na závěr se mě ještě ptal, jestli bych místo něho mohl mluvit před Křesťanskými obchodníky u Demose Shakariana v Los Angeles, že on sám se připravuje k přestěhování do Tucsonu v Arizoně. Protože jsem měl naplánovaný let tak jako tak přes Los Angeles, rád jsem souhlasil.

Pro mne znamená velice mnoho, že jsem měl osobní kontakt s bratrem Branhamem, byl v jeho domě, jedl s ním, jel s ním v jeho autě. Také telefonní rozhovory a 23 dopisů od něho - první z 11. listopadu 1955, poslední z 30. září 1965 - chovám v paměti jako drahé vzpomínky. To nejdůležitější ale bylo spojení na duchovní úrovni, kterou určil Bůh.

Jako pro všechny, kterým byl bratr Branham blízký, byla také pro mne jeho náhlá smrt velkým šokem, přesto, že jsem ho viděl 24. prosince 1965 ve vidění na oblaku, který ho odnášel vzhůru. Den před jeho pohřbem 11. dubna 1966, jsem mohl bratra Branhama ještě jednou vidět v pohřebním ústavu: Ležel v rakvi s jemným úsměvem v tváři, bez viditelného zranění. Na hřbitově vedoucí bratr pozdravil smuteční shromáždění slovy: „Jsme zde kvůli vzkříšení proroka.“ Ti shromáždění s jeho vzkříšením

o velikonoční neděli 1966 počítali. Ale to se nekonalo a tak byly jeho tělesné ostatky za zpěvu písně „Jenom věř, jenom věř ...“ uloženy do hrobu. Bylo mi, jakoby se můj duchovní svět a všechny mé naděje, které byly spjaty se službou bratra Branhama, rozbily na střepy. Když jsem se vrátil do svého hotelového pokoje, naplnil mne hluboký pokoj a mluvilo to v mém srdci: „Nyní přišel tvůj čas, abys šel od města k městu a ze země do země, tu zvěst hlásat.“

V obou následujících dnech, 12. a 13. dubna, jsem svolal ty bratry v Jeffersonville. Všichni ostatní odjeli po pohřbu zklamání domů, mimo bratra Lee Vayle, který napsal knihu „Výklad sedmi církevních věků“. Až do té doby byla v anglické řeči jen kniha o církevních časových obdobích a osmačtyřicetistránková brožura „Časové období Laodiceje“, jako i knihy „Prorok 20. století“ a „Prorok navštívil Jižní Afriku“. Od bratra Branhama ještě nebylo tisknuté ani jediné kázání, a nikdo nepomyslel na to, aby to dělal. Navrhl jsem, aby Roy Borders, který byl tajemníkem bratra Branhama, a kterého jsem také osobně znal, za to převzal odpovědnost. Dohodli jsme se, že kázání na páscích se budou tisknout a vydávat jako brožury, aby mohly být překládány do jiných jazyků.

V mé první brožuře vydané v anglickém jazyku „Only believe the Thus Saith the LORD“ jsem představil službu bratra Branhama. Celý náklad 85 000 výtisků byl rozeslán z Jeffersonville do všech zemí, ve kterých jsem kázal. Tak si všichni zájemci mohli nechat natisknutá kázání v angličtině posílat z USA. V Krefeldu jsme začali s překlady a vydáváním tištěných kázání v německé řeči.

Již v letech 1966/67 jsem měl shromáždění v 25 zemích Západní Evropy, kde také bratr Peary Green na mé pozvání vydával svědectví o tom, co prožil ve shromážděních bratra Branhama. Na to bratři začali také do jiných jazyků překládat. Ústní šíření zvěsti po odchodu toho proroka domů tak bylo doplněno rozesláním tištěných kázání. Od roku 1968 jsem kázal také v celé Východní Evropě, včetně Moskvy. Následovala Káhira, Damašek, Bejrút a mnohá jiná další místa na všech kontinentech, kde jsem mohl biblickou zvěst přinášet. To bylo 14 bohatě pozeňvaných let pod přímým vedením Pána, které v 85 zemích přinesly mnohé ovoce pro Boží království.

Potom přišel rok 1979, kdy se celé peklo otevřelo, aby mne a Boží dílo zničilo těmi nejhoršími a úmyslnými pomluvami. Dokonce i proti Božímu povolání bylo rouháno; to bylo zpochybňováno. Mohu děkovat jen Bohu a Jeho milosti, že se nepříteli nezdařilo Boží dílo zničit.

Započal nový úsek, ve kterém bylo zjeveno, že vzešla dvě různá semena: jedno ze semene Slova a druhé ze svedení. Obě se modlila k Bohu, jako Kain a Abel, obě zpívala stejné duchovní písně. Ale ten rozdíl je zjeven: jedni pomlouvají, druzí jsou pomlouváni, jedni nenávidí, druzí jsou nenáviděni apod.

Pod falešným vlivem nastaly zmatky a rozštěpení, takže v jednotlivých místech vzniklo dokonce vícero takzvaných „sborů zvěsti“. Rozštěpení nikdy nepřijde skrze Bohem ustanovenou službu. Poznávací znamení těch, kteří stojí pod falešnou inspi-

rací a přinášejí vlastní učení, je, že učedníky lákají do svého následování (Sk.20:30). Aby ospravedlnili vlastní učení, schovávají se ti zastánci za proroka, kterého tlačí před sebou. „Nebot“, tak oni tvrdí: „Bibli mají všichni, ale nikdo jí nerozuměl.“ Tak to, co řekl prorok, není vzato a zařazováno zpět do Bible, nýbrž je to postaveno nad Bibli, přestože ten prorok několikrát zdůraznil slova ze Zj.22: „*Jestliže by kdo přidal k těmto věcem, nebo by kdo ujal něco od slov proroctví tohoto, vezme Bůh díl jeho ze stromu života, a z města svatého.*“

Nikdo není vděčnější za službu bratra Branhama než já, vždyť ta služba byla podobná té, jakou měl sám náš Pán. Člověk William Branham byl Bohu posvěcenou nádobou, kterou Pán použil. Neomylnost a to nadpřirozené, co se stalo v jeho službě, může a smí být připočítáno jen Bohu. Proto všechna čest, všechen dík, všechno uctívání patří Bohu samotnému ve jménu Pána Ježíše Krista. K prorocké službě také náleží učitelská služba, aby bylo všechno na základě spásného Božího plánu biblicky zařazeno. Že Pán mě určil k tomu, zvěstovat všem národům zjevené Slovo jako poslední zvěst, bylo Jeho rozhodnutí. Já jsem to nechtěl a neprosil jsem o to. Ale také to musí být ještě jednou řečeno: Tak jakoby bez zvěstovatele nebyla dána zvěst, tak by se svět bez tohoto Božího povolání nikdy o této zvěsti nedozvěděl.

Bratr Branham není na Zemi již 50 let, on sám vůbec nemůže předcházet druhému Kristovu příchodu, na který čekáme, jak se to falešně tvrdí. Ale biblická zvěst, kterou kázal, se zvěstuje ve všech národech. Pán Svého posla vzal, ale ta zvěst je dále nesena do celého světa. Ta zvěst je to, co je ve Slově Božím napsáno - ne výklady o tom, co řekl bratr Branham.

Přirozeně, že byl až do konce ve velikém očekávání těch věcí, které bude Bůh činit, a my prožijeme a uvidíme naplněné všechno, co Bůh zaslíbil ve svém Slovu. Citát: „**V Církvi bude taková síla, která potom sestoupí. Duch Svatý ten lid tak pomáže. Oni vysloví slovo, a to bude ve stvořitelském způsobu v činnosti. ... Církev bude uvedena do tohoto stavu, takže plnost síly Ducha Svatého vejde do Církve. To bude trvat jen krátký čas. Dejte pozor: to nebude dlouho, ale bude to tu.**“ (13.3.1960).

Citát: „**Ale když přijde ten čas, když začne ten tlak - pak to, co jste nyní dočasně viděli, uvidíte zjevené v plnosti Jeho síly.**“ (29.12.1963).

Jak to mohlo být v čase Jozue řečeno, tak to bude i na konci: „*Nepominulo ani jedno slovo ze všelikého slova dobrého, kteréž mluvil Pán k domu Izraelskému, ale všecko se tak stalo.*“ (Joz.21:45).

Truhla smlouvy a náprsenka

V 2.Mo.25 nacházíme přesný popis truhly Smlouvy. Ta patřila do Svatyně svatých, neboť v ní se nalézalo Bohem zjevené Slovo. „*Dáš pak slitovnici svrchu na truhlu, a do truhly vložíš svědectví (Zákon), které dám tobě*“ (v.21). Truhla Smlouvy

měla pro Izrael veliký význam, protože se v ní nalézal Zákon Smlouvy pro lid Smlouvy. Slovo Boží bylo závětí Smlouvy (1.Kr.8:21), kterou Bůh se Svým lidem uzavřel.

Ne v Předšíní, ne ve Svatyni, nýbrž v Svatyni svatých, přímo před Truhlou Smlouvy mluvil Bůh ten Pán ke Svému služebníkovi Mojžíšovi: „*A tam budu přicházet k tobě, a s tebou z té slitovnice, z prostředku dvou cherubínů, kteří jsou nad truhlou svědectví, mluvit o všem, což bych poroučet chtěl k synům Izraelským*“ (v.22).

Tak jako velekněz obětoval obětní krev na desku truhly smlouvy (3.Mo.16:14), aby všechna přestoupení v tom velikém dni smíření byla lidu odpuštěna (3.Mo.16:27), tak se náš Spasitel obětoval jako Boží Beránek za naše hříchy a vešel se Svou krví do nebeské svatyně, obětoval ji na truhle smlouvy a tak se trůn soudu stal trůnem milosti. „... *ale skrze Svou vlastní krev, vešel jednou do svatyně, věčné vykoupení nalezl (získal)*“ (Žid.9:12).

Při umírání Spasitel zvolal: „*Jest dokonáno!*“ (Jan.19:30). Bůh s námi uzavřel smlouvu, cesta do svatyně svatých je volná.

„*To jest krev má nové smlouvy, která za mnohé vylévá se na odpuštění hříchů*“ (Mat.26:28).

Při vejíti do zaslíbené země táhl lid za truhlou smlouvy, kterou nesli kněží. Jordán se rozdělil, když ti nosiči Slova ve víře v zaslíbené slovo vstoupili svými nohama do Jordánu a vešli do zaslíbené země (Joz.3). Dokonce zdi Jericha se zřítily, když lid na základě slova Páně následoval truhlu smlouvy.

Při posvěcení chrámu, „... *vnesli kněží truhlu smlouvy Pánovy na místo její*“ (2.Par.5:7). Když Šalomounova modlitba spolu s chválou lidu stoupala k nebi, naplnila sláva Páně ten dům.

Zde je ta lekce: Bůh ten Pán mezi Svým Izraelským lidem smlouvy všechno seřadil a Jeho hlas zazněl od trůnu milosti Jeho služebníkovi, který to předával lidu dále. Stále znovu, také při posvěcení chrámu, varoval Pán Svůj lid, aby se od Něho a Jeho Slova neodvraceli.

Truhla Smlouvy a všechno, co patřilo do svatyně a Svatyně svatých muselo být vyrobeno přesně podle Božího přikázání: „*Hleďtež pak, abys udělal podle podobenství toho, kteréž tobě ukázáno jest ha hoře*“ (2.Mo.25:40).

„*Vedle všeho, což přikázal Pán Mojžíšovi, tak udělali synové Izraelští všechno to dílo.*“ (2.Mo.39:42).

Žel ale ti znalci Písma později zavedli Boží lid vlastními výklady do bludu, takže jim ten prorok musel vytknout: „*Jak můžete říci: Moudří jsme a zákon Boží máme? Jistěže, jen se podívejte, jak ho komolí lživé pero učenců! Ti moudří tedy budou zahnanbeni, budou zděšeni a uvidí se v zajetí; vždyť oni slovem Pánovým pohrdají, jaká tedy je moudrost jejich?*“ (Jer.8:8-9; podle něm. př. Bible).

Totéž se stalo také v průběhu času novozákonní církve a také v našem období. Apoštol Pavel již tehdy předpověděl: „*Zlí pak lidé a svůdcové půjdou ze zlého v horší, i ti, kteří jiné v blud uvodí, i ti, kteří jsou bludem pojati. ... A odvrátí uši od pravdy, a k básním se obrátí.*“ (2.Tim.3:13 + 4:4).

Světlo a právo

Nyní přicházíme k druhému bodu.

V 2.Mo.29 je podrobně popsáno, jak kněží byli dosazováni do svého úřadu. Ve vchodu do stánku úmluvy musel být obětován skopec, a jeho krvi byl kněžím potřen pravý ušní lalůček, palec na pravé ruce, a palec u pravé nohy. Tímto a pomazáním olejem byli kněží Bohu posvěceni od hlavy až k patě, celým myšlením, jednáním a putováním.

Bůh nechal zhotovit náprsník soudu, který museli kněží nosit ve svatyni, kde se nacházel také zlatý svícen a stůl s chleby předložení. V náprsníku bylo zasazeno 12 drahokamů se jmény dvanácti Izraelských kmenů. „*I bude nosit Aron jména synů Izraelských na náprsníku soudu na srdci svém, když vcházet bude do svatyně, na památku před Pánem ustavičně*“ (2.Mo.28:29). V 2.Mo.28:30 čteme o urim a thumim, světle a právu: „*Položíš pak do náprsníku soudu urim a thumim, aby bylo na srdci Aronově, když vcházet bude před Pána; a nosit bude Aron soud synů Izraelských na srdci svém před Pánem vždycky.*“ Ten kněz musel náprsníku nosit vždy, když vcházel do svatyně (3.Mo.8:8).

Jestliže byl předkládán nějaký sen nebo zjevení, jestliže mělo být uděláno obzvláštní rozhodnutí, muselo se to stát před urim a thumim. Zářící světlo všech dvanácti drahokamů bylo nadpřirozeným potvrzením. Když to souhlasilo a Bůh k tomu dal Svě „Ano“, světlo vyzařovalo; jestliže to nebylo správné, zůstalo tmavé. Když se Izraelitě v čase Ezdráše a Nehemiáše vrátili z babylonského zajetí, bylo zase uvedeno do platnosti všechno, co náleželo k bohoslužbě: „*A zapověděl jim Tirsata (místodržitel), aby nejedli z věcí svatosvatých, dokud by tu nestál kněz s urim a thumim*“ (Neh.7:65).

Bratr Branham urim a thumim 138 x důrazně zmínil a vztáhl to na Slovo Boží. Citát: „*Urím a thumim bylo na prsou Arona. Urim a thumim bylo posázeno dvanácti drahokamy. ... jestliže si nebyli jisti, přišli před Boha, aby dostali odpověď. Jestliže to byla Boží vůle, světlo z urim a thumim vyzařovalo. Jinak urim a thumim neodpovídalo ...*“

„*Urím a thumim zmizelo s kněžstvem. Bůh má nyní jiný urim a thumim: to je Slovo Boží. Boží Slovo je urim a thumim. »Boží Slovo je pravdivé, i když každý člověk je*

Ihář«, praví **Bůh**. »**Nebe a země pominou**«, řekl Ježíš, »**Má slova ale nikdy nepominou**«.“ (9. června 1953; 21. ledna 1961 aj.).

Jen když se naplno rozsvítí světlo Slova, stane se světlem našim nohám a světlem na naší cestě. Potom to souhlasí a je to potvrzeno učením apoštolů v Novém Zákoně (Sk.2:42).

Co se týká služby bratra Branhama, tak skrze zjevení Ducha Svatého oznámil všechna tajemství - ať se týkají toho, co se stalo na počátku v zahradě Eden nebo hlavních učeních jako Božství, biblického křtu, Večeře Páně, dokonce toho obtížného tématu o manželství a rozvodu, až po sedm pečeti v knize Zjevení. Všechno, co bylo zjeveno prorokovi, je také zjeveno nám, takže to nyní můžeme skrze zvěstování předávat dále. Na konci bude Církev živého Boha uvedena do správného původního stavu, neboť je „sloupem a základem pravdy“ (1.Tim.3:15). Tak zní zaslíbení, a ta zvěst v dětech zaslíbení (Gal.4:28) plně vykoná, k čemu byla poslána (Iz.55:11).

Duchovní orientace

Nejčastější otázka tohoto času zní: Kdo jsou bláznivé panny?

Dříve než si můžeme dělat myšlenky o bláznivých pannách z Mat.25, měli bychom být starostliví o to, abychom patřili k těm moudrým.

Jak všichni vědí, 24. kapitola předchází podobenství o deseti pannách v 25. kapitole. Prosím všechny o to, aby Matouše 24 pečlivě četli s modlitbou. Tam je řeč také o posledním úseku, ve kterém nyní žijeme: o válkách, hladu a zemětřesení; také že budou působit falešní Kristové a proroci, kteří budou činit veliká znamení a divy, aby, kdyby to bylo možné, také i vyvolené zavedli do bludu. To však není, Bohu dík, možné! Potom následuje napomenutí našeho Pána: „*Hle, předpověděl jsem vám to.*“ ON také říká, že návrat Syna člověka bude, „*jako blesk vychází od východu slunce, a ukazuje se až na západ*“ - tedy ne roky nebo týdny. Potom se náš Pán odvolává na fikový strom, se kterým je Izrael srovnáván již v Ozeáši 9:10: „*Když již ratolest jeho začne rašit a listí se pučí, porozumíváte, že blízko jest léto*“ (Mat.24:32). Izraelský lid se vrátil z více než 150 zemí domů (Iz.14:1; Jer.31:10; Ez.36:24; Luk.21:29). Od roku 1948 máme stát Izrael, a nyní je Židů zase skoro 17 milionů jako před holocaustem. Opět říká Pán: „*Také i vy, když uzřeli byste toto všecko, vězte, že blízko jest a ve dveřích království Boží*“ (Mat.24:33). A Pán mluví dále o Svém návratu: že potom dva budou na jednom loži, dva na poli; jeden bude vzat a druhý zanechán. Ještě jednou nabádá: „*Bděte tedy, poněvadž nevíte, v kterou hodinu Pán váš přijít má!*“ A jako poslední napomenutí: „*Proto i vy buďte hotovi; nebo v tu hodinu, v kterou se nenačejete, Syn člověka přijde.*“ „*Buďte připraveni ...!*“ Neboť ti, kteří budou připraveni, vejdou na svatební hostinu! Všechno, co Pán předpověděl v této kapitole, se v Izraeli, na Blízkém Východě a v celém světě naplňuje před našima očima.

V Mat.24:45-47 se jedná o rozdávání pokrmu až do Jeho návratu. Pán sám se ptá: „*Kdo tedy je ten služebník věrný a opatrný, kterého ustanovil pán jeho nad čeledí svou, aby jim dával pokrm v pravý čas?*“ Víme, že člověk není živ jen chlebem, ale každým Božím slovem (Mat.4:4; 5.Mo.8:3). Bůh zaslíbil, že pošle hlad po slyšení Jeho slova (Am.8:11). Zdali byl kdy předtím stůl Páně tak bohatě prostřený jako nyní? Zdali není ten stejný duchovní pokrm také všemi sloužícími bratry v celém světě rozdávan? Písmo se před našima očima viditelně naplňuje.

Přirozeně musel Pán v posledních verších v Mat.24:48-51 mluvit také o zlém služebníkovi. Ale tak to již vždycky bylo. Nejprve Bůh posílá Svě služebníky, kteří zvěstují Jeho slovo, a potom vystoupí samozvaní muži, kteří prezentují lidu své vlastní výklady, ale **o žádném povolání a poslání nemohou mluvit. U Boha přitom platí: Bez povolání není žádné poslání a žádné poslání není bez povolání.** V Mat. 13:34-43 mluvil náš Pán o dobrém semeni, které sám rozsíval, a že ten nepřítel šel přímo za Ním a rozsíval zlé semeno. A vzešla obě: Jedni jsou Boží synové, ostatní synové toho zlého. Na světě není země, kde by nebyla zvěstovaná nejprve pravá zvěst Slova. Až potom se rozsívalo zlé semeno výkladu.

V Mat. 25 náš Pán pokračuje: „*Tehdy podobno bude království nebeské desíti pannám, které vzavše lampy své, vyšly proti Ženichovi.*“ Všem musí být známo, že přímo po Mat. 24 stojí v Mat.25:1: „*Tehdy podobno bude království nebeské desíti pannám ...*“ Ne předtím a ne potom, **nýbrž pak, když se splní všechno, co k tomu patří z kap. 24 a bude rozdávan pravý pokrm**, naplní se tajemství o deseti pannách v Božím království. Ta zvěst zní nyní stále hlasitěji: „*Hle, Ženich jde, vyjděte proti němu!*“

Nejprve se vydají na cestu všechny panny. S lampami v ruce jdou Ženichovi naproti. Moudré ale jdou celou cestu až k cíli. Ony mají s sebou nádoby s olejem. Všechny usnuly a všechny se probudily, když o půlnoci zaznělo volání k probuzení: „*Hle Ženich přichází!*“ Všechny panny procitly ze spánku, všechny vyčistily své lampy, ale v rozhodujícím okamžiku těm bláznivým lampy zhasly - to světlo, a v době, kdy si šly pro olej ke kramářům, přišel Ženich. Ty moudré vejdou na svatební oslavu, a dveře jsou zamčeny. Ty bláznivé přijdou pozdě a volají: „*Pane, Pane, otevři nám přece!*“ Ale potom přijde ta nepochopitelná odpověď: „*Amen, pravím vám, neznám vás!*“ Přímou potom je vážné napomenutí: „*Bděte tedy; neb nevíte dne ani hodiny*“ (v.13). Ještě jednou pomysleme na to: Na počátku, když volání zazní, jsou to panny, které vyjdou naproti Ženichovi a na konci volají před zavřenými dveřmi: „*Pane, Pane, otevři nám přece!*“

Ty bláznivé, jejichž lampy hasnou, mají nejprve světlo, prožijí vyvolání, ale ne přípravu (Zj.19:7). Duch Boží uvádí do vší pravdy a poslušnosti. A jen ti, kteří se nechají vést do vší pravdy, jsou pravé Boží děti (Řím.8:14). Ty moudré si vezmou sebou také džbán s olejem. Co řekl prorok Eliáš tehdy, platí ještě dnes: „*Mouka z kbelíku toho nebude strávena, aniž oleje v nádobce té ubude až do toho dne, když dá Pán dešť na zemi*“ (1.Kr.17:14). Ony mají chléb života a plnost Ducha a obdrží plné požehnání

pozdního deště. „A protož trpěliví buďte, bratří, až do příchodu Páně. Hle, orač očekává drahého užítka zemského, trpělivě naň očekáváje, až by přijal podzimní i jarní déšť“ (Jak.5:7). Moudré panny tvoří Nevěstu, ony dosáhnou cíle při návratu Ženicha. Moudré panny věří absolutně každému Božím slovu. Skrze tu službu jsou přímo spojeny s Bohem, který Svě dílo přivádí k dokonání. Ony odmítají každý výklad, ne nechají se podvést (2.Kor.11). Ne začátek, nýbrž až ten konec bude korunován.

Jak se představují apoštolové?

Pavel začíná svůj dopis církvi v Římě slovy: „Já, Pavel, služebník Ježíše Krista, povoláný apoštol, oddělený k kázání evangelium Božího ...“ Apoštol Jakub začíná dopis slovy: „Já, Jakub, Boží a Pána Ježíše Krista služebník, dvanáctu pokolení rozptýlenému pozdravení vzkazuje“ (Jak.1:1). Svůj druhý dopis apoštol Petr začíná: „Já, Šimon Petr, služebník a apoštol Ježíše Krista, těm ...“ (v.1).

Ten věrný Pán mi v průběhu let stále znovu dával odkazy a pokaždé mě oslovoval „Můj služebníku“, jak jsem již v různých Oběžných dopisech, také v prosinci 2005, informoval. Ti blázniví se tomu rouhají, věří jen v posláni toho zvěstovatele - proroka, ale ne v posláni toho, který tu zvěst nese.

Ve skutečnosti budou všichni postaveni před poslední rozhodnutí. Platí, co musel Pavel psát ohledně svého posláni: „A kterak kázat budou, jestliže nebudou posláni? Jakož psáno jest: Hle, jak krásné nohy zvěstujících pokoj, zvěstujících dobré věci“ (Řím.10:15).

Tak přece také mohu z milosti říci: „... ten, který mě poslal, ten ke mně mluvil!“ To přece nemá nic společného se mnou jako s člověkem; jsem také jen člověk, omilostněný hříšník, jak bratr Branham řekl o sobě: „A sinner saved by grace“ - „Hříšník, z milosti zachráněný“. My přece máme co činit se spásným Božím plánem a s tím, co On pro tento důležitý časový úsek zaslíbil. Stále platí, co náš Pán řekl: „Jestliže někdo přijme toho, koho Já pošlu, ten Mne přijímá!“ A co je s těmi, kteří ho nepřijímají? „... kdokoli nepřijal by vás, a neuposlechl by řeči vašich, vyjděte ven z domu neb z města toho, vyrazte prach z noh vašich.“ (Mat.10:14).

Kdo je z Boha, uslyší Boží slovo, a kdo je z Boha narozen, bude tomu věřit. Ty bláznivé jdou kolem toho, co se přítomně děje, s opovržením. Na ně se vztahuje jako na všechny ostatní: „Vizte potupníci, a podivte se, a na nic přijďte; nebo já dílo dělám za dnů vašich, dílo to, o kterém vy neuvěříte, kdyby vám kdo o něm vypravoval.“ (Sk.13:41). Ty moudré nejen slyšely, co Bůh nyní činí, ony mají přímý podíl při díle až k dokonání.

Zdůrazněme ještě jednu důležitost posláni. V prvním verši Zj.1 čteme: „... On pak zjevil, poslav je skrze anděla svého, služebníku svému Janovi ...“ V poslední kapitole je psáno: „Pán, jenž jest Bůh svatých proroků, poslal anděla Svého“ (v.6) a na závěr: „Já, Ježíš, poslal jsem anděla svého“ (v.16). Ať je to nebeský posel nebo pozem-

ský zvěstovatel: koho Bůh pošle, má přímé pověření a mluví slova Boží (Jan.3:34).
Ve službě, která je nyní konána, se také jedná o poslání dějinně spásného významu.

Půl století

Plni vděčnosti se ohlížíme za tím, co Pán v těch padesáti letech od odchodu bratra Branhama učinil. Zůstane to tak, že bratr Branham byl zaslíbený prorok. Všechno, co k té jedinečné službě proroka a zvěstovatele náleželo, se naplnilo. Jeho služba skončila. Co se bratra Branhama jako člověka týká, měl právo být člověkem. Měl právo, vyjádřit svá očekávání, ať šlo o „třetí tah“, sedm hromů, vidění se stanem apod. Jeho lidskost tu Boží službu nezlehčuje. V jeho výročích se o tom nachází ledacos těžce srozumitelného, a žel je to ještě dnes tak, jak Petr psal ohledně Pavlových dopisů: *„Mezi nimiž některé jsou nesnadné k vyrozumění, kterýchžto neučení a neutvrzení natahují, jako i jiných Písem, k svému vlastnímu zatracení.“* (2.Petr.3:16).

Pro výklady tu není žádný prostor, na tomto místě jsou zcela mylně, vedou k vlastní záhubě. Jestliže vezmeme všechno do Slova a správně zařadíme, bude to těžce srozumitelné snadno srozumitelné. V pověření Božím prosím o respekt před Božím Slovem. Žádné proctví Písma nedovoluje svévolný výklad, ani o sedmé pečeti ne, o sedmi hromech a všech ostatních věcech, které se po odchodu bratra Branhama rozšířily mezi lidem a vzbudily falešné naděje.

Nikdo mi nezabrání v tom, abych věřil Božím Slovu tak jak je napsáno, a to, co řekl bratr Branham, do něho harmonicky zařadil. Tak jistě, jak Pán dokonal Svě stvořitelské dílo, tak jistě sám dokoná Svě dílo spasení: *„Ne silou, ani mocí, ale Duchem Mým, praví Pán zástupů“* (Zach.4:6b).

My jsme ve velikém očekávání, že Pán v krátkosti daruje mocný průlom. Do té doby chceme statečně vytrvat, jak to píše ten apoštol Žid.10:36: *„Než potřebí jest vám trpělivosti, abyste vůli Boží činíce, dosáhli zaslíbení.“*

Tak je to psáno: *„Nebo jako na hoře Perazim povstane Pán, jako v údolí Gabaon hněvati se bude, aby dělal dílo své, neobyčejné dílo své, aby vykonal skutek svůj, neobyčejný skutek svůj“* (Iz.28:21).

Nejedná se při tom o to, co lidé očekávají a předpovídají, nýbrž, co Bůh zaslíbil: *„Nebo pohubení učiní spravedlivé, a to jisté, pohubení zajisté učiní Pán na zemi, a to jisté“* (Řím.9:28). (Podle něm. př. Bible: *„... neboť své Slovo Pán na zemi naplní, vtom okamžiku jistě ty věci nechá ránu za ránou proběhnout.“*)

S ohledem na vážnost času platí dnes více než kdy jindy, co Pavel napsal v Řím.16:17-18: *„Prosím pak vás, bratři, abyste si dávali pozor na ty, kteří různice a pohoršení činí, na odpor učení tomu, kterému jste vy se naučili, a varujte se jich. Nebo takoví Pánu našemu Ježíši Kristu neslouží, ale svému břichu; a skrze lahodné řeči a pochlebenství svádí srdce prostých.“*

„Naposledy, bratři, mějte se dobře, dokonali buďte, potěšujte se, jednotejně smyslete, pokoj mějte, a Bůh lásky a pokoje bude s vámi.“ (2.Kor.13:11). Amen.

Mezinárodní misijní centrum

Když jsem se v dubnu 1966 vrátil z pohřbu bratra Branhama, a započal jsem s tou službou naplno, netušil jsem, do jakých rozměrů se misijní dílo v krátkém času rozroste. Bůh se od samého počátku postaral o všechno, co bylo potřebí, takže až dodnes můžeme každou brožuru, knihu, CD nebo DVD poskytovat bezplatně. Samotně pro stavby různých budov - Boží dům roku 1974, ty druhé budovy roku 1978 a poslední roku 1990 - nemusela být nikdy brána půjčka. Nikdy nebyly zmiňovány peníze, nikdy nebyly vybírány oběti pro zvláštní programy.

Jsem obzvláště vděčný za bratry a sestry, kteří Pánu dali k dispozici různé talenty: za bratry, kteří mne podporují při zvěstování slova, za diákonky ve sborové službě, za vedoucího pěveckého a instrumentálního sboru, za překladatele, kteří během mezinárodních shromáždění simultánně do 12 jazyků překládají a též všechna kázání na DVD a vydávaná tiskem; jako za všechny ostatní, kteří pracují v misijním centru, ať v kanceláři, tiskárně, v expedici, až po ty, kteří celé misijní centrum uvnitř i vně udržují v čistotě a starají se o ně.

Věrný Bůh nám nedaroval jen sál s balkonem ke shromáždění, ale také jídelnu a místnost pro nedělní školu, takže při velkých shromážděních můžeme nabídnout místo více než 1200 lidem.

Pán naše bratry vybavil všemi potřebnými technickými schopnostmi a postaral se o techniku. Tak mohou být naše shromáždění o prvním víkend v měsíci živě přenášena na internetem do celého světa, a každý měsíc se rozešle do celého světa jedenáct tisíc DVD. I rozesílání knih, brožur a Oběžných dopisů náš tým zvládá bez obtíží.

Bratru Paulu Schmidtovi a všem bratřím, kteří se podílejí na zvěstování v lokálním sboru, jako i všem sloužícím bratřím, kteří ve všech zemích káží slovo a rozdávají čistý, duchovní pokrm, bych chtěl na tomto místě z celého srdce poděkovat. Právě tak ze srdce děkuji vám bratřím a sestřím, že svými modlitbami a dary podporujete misijní dílo v celém světě. Pán nechť vám odplatí, neboť jste to učinili Pánu.

Rovněž každá z mých misijních cest v uplynulém roce byla vítězným tažením pro pravdu. Pán řekl: „A bude kázáno toto evangelium království po všem světě, na svědectví všem národům, a tehdy přijde skonání.“ (Mat.24:14). Každý měsíc se přes internet připojí věřící z prozatím 172 zemí, aby spolu slyšeli kázání a sledovali shromáždění. K mnohým zemím, kde již roky běží vysílání v TV, se nyní připojil také televizní vysílač v Lahore v Pákistánu. Z původních 23 stanic nejprve v arabských zemích, už jich je nyní 70 v celém světě, které jednou týdně vysílají má kázání. Také v Rumunsku a Bulharsku máme pravidelná TV vysílání. Už by nemělo dlouho trvat, až i ten poslední bude dosažen.

I když uplynulo 50 let od té doby, co Pán zavolal bratra Branhama domů, tak je přece každý rok, který nám Pán daruje, rokem milosti. Až do konce platí, co náš Pán řekl: „*Duch Páně nade mnou, protože pomazal mne, kázat evangelium chudým poslal mne, a uzdravovat zkroušené srdcem, zvěstovat jatým propuštění a slepým vidění, a propustit soužené v svobodu, a zvěstovat léto Páně vzácné.“ (Luk.4:18-19).*

Zvěst zní: Spoutaní jsou svobodní, vina je splacena, všechny hříchy, pokud Mu jsou vyznány a litujeme jich, také nevíra a neposlušnost, jsou odpuštěny. Nechť berou všichni ten čas vážně a mohou říci: „Ten Boží pozoun jsem slyšel, zvěsti rozuměl, smíření v Kristu a se všemi navzájem jsem přijal.“ Bůh zaslíbil, že Své Církvi všechno navrátí a uvede ji do správného stavu. Jeho zaslíbení jsou Ano a Amen (2.Kor.1:20-22); On dodrží, co zaslíbil. Církev-Nevěsta bude uvedena do stejného kroku a na konci bude na všech místech jedno srdce a jedna duše jako na počátku.

Tak jako Bůh žije, jsem v lednu 1981 vytržení viděl a prožil. Všichni byli mladí, oblečení v bílém, a byli jsme vzati vzhůru a vešli do Nového Jeruzaléma. Má modlitba je, aby všichni, kteří tento Oběžný dopis čtou, našli milost u Boha, nechali se napravit a při návratu Krista vešli na svatební hostinu Beránka (Zj.19:9). „*A Duch i nevěsta říkají: »Pojď«. A kdož slyší, řekni: »Přijď«.*“ (Zj.20:17).

„*Tak praví ten, kterýž svědectví vydává o těchto věcech: »Jistě přijdu brzo«.* Amen. *Přijď tedy, Pane Ježíši!*“ (Zj.22:20).

Snímek misijního centra z neděle 4. října 2015 pořízený našimi bratry Hansem Hamestuckem a Matthiasem Miskysem.

Každý první víkend cestují naši bratři a sestry někdy z více než 30 zemí letadly, vlaky a automobily na shromáždění.

Ano, přicházejí od východu a západu, z jihu a severu a nechají se se všemi z celého světa online připojeními připravit na slavný den návratu Krista (Fil.2:16).

Pohled na více než 600 magnetofonových pásků bratra Branhama, které mi od června 1958 až do konce prosince 1965 byly posílány.

Oznámení shromáždění

Shromáždění na konci roku v Zürichu s Večeří Páně a hodem lásky se bude konat 27. prosince 2015 ve 14 hodin v Bílém sálu v Lidovém domě na Helvetia náměstí.

V Krefeldu budeme mít, bude-li Pán chtít, nadále shromáždění každý „první víkend“ v měsíci.

V novém roce 2. ledna 2016 v sobotu v 19.30 hodin a v neděli 3. ledna 2016 od 10.00 hodin.

Prosíme všechny sourozence, kteří potřebují ubytování, aby se přihlásili předem.

Do roku 2016 přejeme všem, ať bydlí v kterémkoli městě nebo zemi, ze srdce viditelné Boží požehnání. Společně vzhlížíme, neboť se blíží naše spasení těla. Maranatha.

V pověření Božím působící

Bt. Frank

*

*„... proto dal jsem tě za světlo pohanům, abys byl spasení mé až do končin země“
(Iz.49:6).*

Kinshasa, Demokratická republika Kongo 12. července 2015

Targu Mures, Rumunsko 15. srpna 2015

Goiania, Brazílie 15. listopadu 2015

Svobodná lidová misie
informační kancelář
Doubecká 556
Jahodnice
Praha 9 - Kyje
CZ-198 00
tel. 281 931 729
e-mail: info@svobodnalidovamisie.cz

